

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

*Kus löövad õitsele
armastus ja sõprus...*

*Tagasi
Blossom
Streetile*

Blossom Street

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Debbie Macomberi raamatud:**

Neljapäeviti kell kaheksa
Kosjasobitajad
Mineviku peegeldused
Petetud pruudid
Eilne kangelane
Asi on abielus

sari CEDAR COVE
Lighthouse Road 16
Rosewood Lane 204
Pelican Court 311
Cranberry Point 44

sari DRYDENI VENNAD
Romantikaks valmis
Abieluks valmis

sari BLOSSOM STREET
Kauplus Blossom Streetil
Juhuslik kohtumine
Muutuste suvi
Tagasi Blossom Streetile

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

*Tagasi Blossom
Streetile*

Inglise keelest tõlkinud Reelika Haapanen

ERSEN

Debbie Macomber
Back on Blossom Street
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektor Inna Viires

© 2007 by Debbie Macomber
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03335118
ISBN 978-9949-82-184-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Mai 2015

Armsad sõbrad!

Tere tulemast Blossom Streeti sarja neljanda osa juurde. Kui ma kirjutasin raamatu „Kauplus Blossom Streetil“, ei kavatsenud ma sellele järke, kuid lugejad veensid mind seda tegema. „Juhuslikust koostumisest“ sai minu esimene kõvakaaneline New York Timesi menuk ning seega ma jätkasin...

Kudumisel on minu elus endiselt suur osa. Minu lõngatuba – jah, mul on tõepoolest kogu tuba lõngavarude tarbeks – on täis projekte, mis ootavad, et ma need käsile võtaksin. Aastate jooksul olen ma leidnud endale imelisi kudumissõpru. See raamat on pühendatud ühele neist, Joan McKeonile, ning tema samavõrd imelisele abikaasale Bobile. Joan koob kampsuneid Knit for Kids programmile ning pälvis organisatsioonilt Guideposts tiitli Aasta Kuduja 2006. Ma olen käesoleval ajal eestkõneleja Knits for Kids heategevusprogrammile, mis on World Visioni organisatsiooni lastele suunatud osa. Möödunud suvel reisisin koos abikaasa, tütre ja kahe lapselapsega Keeniasse, kaasas viisteist kohvrit. Lugesite õigesti – viisteist kohvrit, kõik pungil täis kampsuneid, mida Keenia lastele laiali jagada. Mitmed neist oli kudunud minu kallid sõber Joan.

Kirjanikuna on üks minu paljudest rõõmudest kuulda oma lugejatest. Teie tagasiside ja ettepanekud on olnud minu karjääris juhtivaks jõuks ning üheks peamiseks põhjuseks, miks minu raamatutest on saanud menukid. Aitäh, et leidsite aega minuga oma arvamusi jagada.

Kui soovite minuga ühendust võtta, võite seda teha mu veebilehe debbiemacomber.com või Facebooki kaudu. Minu postiaadress on P.O.Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

Loodan, et naudite oma jalutuskäiku Blossom Streetil. Astuge sisse A Good Yarni lõngapoodi ja külastage vanu sõpru. Olge valmis kohtuma ka uutega ning end vahepeal toiminuga kurssi viima. Nautige külaskäiku!

Soojade tervitustega
Debbie Macomber

*Bob ja Joan McKeonile,
kallitele sõpradele*

Üks

„Üks kõige paremini hoitud saladusi kudumismaailmas on see, et pitsikudumine näib olevat palju keerulisem, kui see tegelikult on. Kui sa oskad kududa parempidi- ja pahempidisilmuseid, kaht silmust kokku kududa ja uue silmuse loomiseks lõnga üle varda tõsta, siis sa SUUDAD pitsi kududa.”

Myma A.I. Stahman, Rocking Chair Press, raamatute

„Stahman’s Shawls and Scarves – Lace Faroese-Shaped Shawls From The Neck Down and Seamen’s Scarves” ning peagi ilmuva „The Versatility of Lace Knitting – Variations on a Theme” disainer, autor ja kirjastaja.

Lydia Goetz

Ma armastan A Good Yarni ning olen tänulik iga minuti eest, mida oma Blossom Streetil asuvas poes veeta saan. Mulle meeldib vaadata erivärvilisi lõngatokke ja tunda erinevaid tekstuure. Mulle meeldivad minu kudumiskursused ning inimesed, kellega nende käigus sõbrunenud olen. Mulle meeldib uurida mustiraaamatuid. Mulle meeldib jälgida poeaknast Seattle’i kesklinna saginat. Tegelikult meeldib mulle kõik selle elu juures, mille leidnud olen, selles maailmas, mille olen loonud.

Kudumine oli minu lunastus. Ma tean, et olen seda sageli öelnud, aga see on lihtsalt tõde. Isegi nüüd, pärast peaaegu kümnet aastat

vähivabalt elamist valitseb kudumine minu elu. Tänu oma lõngapoele on minust saanud kudujate ja sõprade kogukonna osa.

Ma olen nüüd Brad Goetziga abielus. A Good Yarn oli minu esimeseks tõeliseks võimaluseks elus ja Brad oli minu esimeseks võimaluseks armastuses. Kasvatame Bradiga koos oma üheksa-aastast poega. Ma ütlen Cody kohta *meie* poeg, ja seda ta ka on, igas olulises tähenduses. Ma pean teda sama palju enda kui Bradi pojaks; ma ei saaks Codyt rohkem armastada ka siis, kui ta ise sünnitanud oleksin. Tõsi, Codyl on ka ema, ja ma tean, et Janice tõesti hoolib temast. Aga Bradi eksnaine on... noh, ma küll kõhklen seda öeldes, aga *isekas* on see omadussõna, mis mulle paratamatult pähe tuleb. Janice ilmub hooti Cody ellu, mil iganes tal selleks tuju tuleb või see tema arvates sobiv on – hoolimata pojaga kohtumise plaanist, millele oli Bradist lahutades alla kirjutanud. Kahjuks kohtub ta oma pojaga vaid korra või paar aastas. Ma saan aru, et suhtlemisnappus häirib Codyt. Ja Janice'i isekas suhtumine sellesse, et ta on ema, ajab mind vihale, aga nagu minu poeg, ei räägi ka mina sellest valust. Cody ei vaja seda, et ma Janice'i kaitseksin või mustaksin, ta on suuteline ise oma arvamust kujundama. Lapse kohta on ta märkimisväärselt geuv ja mõistev.

Veebruarihommikul oli minu pood kogu oma soojuse ja värvikusega õdus koht, kus olla. Mikrolaineahju taimer piiksus; võtsin sellest keeva vee ning kallasin teekannu, millesse olin pannud paar teekotikest. Süngest hallist taevast sadas alla vihma, nagu seda talvel sageli juhtub. Otsustasin, et on aeg uue kudumiskursusega alustada. Mul on mitu jätkuvat kursust ja heategevuslikku kudumisgruppi. Tavaliselt alustan uuega neli või viis korda aastas.

Planeerides uut kursust, mõtlesin ka oma emale, kes on hooldusabiga elamukompleksis üpris hästi kohanenud. Mõnes mõttes on mul tunne, et ema sinna kolimine oli mu õe Margareti ja minu jaoks isegi raskem kui tema enda jaoks. Ehkki ema vihkas oma iseseisvusest ilmajäämist, näis ta tundvat kergendust selle üle, et maja ja aia pärast enam muretsema ei pea. Ma nutsin tol päeval, kui maja ära müüdi, ja ma usun, et Margaret nuttis samuti, ehkki ta ei lasknud mul kunagi oma pisaraid näha. Maja müümine tähendas, et tuli lasta minna mälestustel

meie lapsepõlvest ja suureks sirgumisest. See oli meie mõlema jaoks ühe ajastu lõpp, täpselt nagu ka ema jaoks.

Teed juues lappasin ma läbi uusi mustreid, mis olid saabunud eelmisel päeval. Esimene, mis minu tähelepanu köitis, oli palverätt. Olin viimasel ajal näinud mitmeid mustreid selliste rättide tegemiseks, mõned keerulisemad kui teised. Mul oli lihtne ette kujutada, kuidas emale sellise koon.

Palverätid on mõne viimase aasta jooksul populaarseks muutunud – ja mitte ainult palvetamise jaoks. Need pakuvad troosti ja soojust, nii emotsionaalset kui füüsilist. Olin saanud nende kohta mitu järelepärimist ja mõtlesin, et ehk oleks üks neist rätidest huvitav kursusetema. Otsustasin seda arutada oma õe Margaretiga, kellel on terav ärivaist ning kes oskab hästi ära tabada, millist kursust järgmisena pakkuma peaksin. Ma ei osanud seda tema juures hinnata enne, kui ta minu juurde poodi tööle tuli. Margaret töötas alguses poole kohaga, kuid nüüdseks on temast saanud täiskohaga töötaja. Ta ei ole inimestega suhtlemises nii hea kui mina, aga ta tunneb lõnga ning üllataval kombel on temast saanud suurepärase kolleegi. Ta on ka minu sõber. Veel üsna hiljuti ei oleks ma saanud seda öelda; me võime küll olla õed, aga meievaheline pingeline oli mõnikord talumatut. Meie suhe muutus paremaks ja ma tänan selle eest oma poodi.

Margareti saabumiseni oli veel pool tundi aega, sest ametlikult avab pood uksed kell kümme. Minu tähelepanu vajasisid mitmed ülesanded, näiteks arvete maksmine ja uute lõngade tellimine. Selle asemel istusin ma kirjutuslaua taga, teetass käte vahel. Tundsin end uskumatult õnnistatuna.

Pole vajagi öelda, et ma ei ole end alati nii rahulikuna tundnud. Kui olin varastes kahekümnendates, ründas mind teistkordselt vähk, ja seda sellise tigidusega, et pani mu hinge vaakuma. Ma jäin ellu, aga minu isa mitte. Ta võitles minu eest nii visalt, ja kui lõpude lõpuks näis, et ma sellest siiski eluga välja tulen, suri tema järsku ja ootamatult südamerabandusse. Tundus peaaegu nii, nagu oleks minu paranemine vihjanud sellele, et tema võib nüüd minu juurest lahkuda...